

אחרים, הנשיא" ולא חלילה, יצחק. הקפדה זו על גינוני בית הנשיא נעלמה כליד עם שבתנו אל השוהדן.

מצאתי לפני את הסנינים בצד שמאל והמזלגות בצד ימין. הבורה שתגישה — השופת זרועות, ולא לפי היסגונן הר מקובל — ושטרחה ללוות כל הגשה באמירת "בבקשה", הת-

הראל
שמאי קטן

עקשה להגיש דווקא מצד ימין, עד שציפורה (שרת) לא התר אפקה והעירה לה.

בשעת אכילת המרק קשתה השיחה כי הנשיא החריש בגמיעה קודמת מן הכף. כשהוגשה התנגולת גילה הי נשיא תופסה נועזות של דמיון יוצר לגבי הלכות השימוש בי סכין ובמזלג — עד שנתגבבו על הצלחת ומסביב לה כל הי כלים שמדמו לרשותו בערבוב-כיה ססגונית, ונתחי בשיר החלו ניתזים לצדדים כי ניצים מן האש.

כשבפנייתי אל רחל (ינאית) הסתמכתי על בן-צבי בשם יצחק, דאגה כעבור דקות אחי דות להעמידנו על היסגונן הי נכון בהזכירה אותו שוב כי "הנשיא".

משה בריליאנט

(עיתונאי ישראלי ידוע, כתב ניוירוק טיימס בישראל)

רשע וזרעון זה, בריליאנט שמו... שוקד לא להחמיץ הזדמנות כדי להיקיץ ולהכאיש את הממשלה ואי-שיה, ולסכסך בכל צרה שרק אפשר להביא לעולם מתוך ניי צול כל פליטתיה שלהם... שרף-נפש זה.

יעל דיין

(אז בת 16):

ילדה מכריקה בשיכי הה עצמאית ברוחה.

משה דיין

(רמטכ"ל בתקופת כהונתו של שרת כראש-הממשלה)

משה דיין הוא חייל רק בשעות מיוחדות, אבל בימי

לבון
אופי ארוך

שלום הוא איש מדיניות, אין לו כל עניין בניהול המשק הי צבאי.

המנוי (של דיין לרמטכ"ל) הוא "מידון" (פוליטיזציה). כושריה-המוזימה המופי

לג של הרמטכ"ל החדש יהיה שורש פורה סיבוכים.

בן-גוריון הורה בנבוי נות ההגדרות (הנ"ל). ולא עוד, אלא הוסיף כי דיין עצמו הגדיר עצמו כך.

בענינו (של יונה כסה) דיין במוהו כשישכר, מסר גל הגות מהמסילה כל גוי שעימד ברבן.

הוא מסוגל לשרת הן את האזרחים הן את הי שטן

איסר (הראל) דרש מבן גוריון כי יוהיר את דיין מי לדגול בו (בבן-גוריון) במסע ההשמצה שלו נגדי ונגד הי ממשלה, ויצווה עליו להפסיק תעמולת-ידו.

(דיין) מוכן להתפשר עם היוזף שביחסים (בינו ובין לבון) ובלבד שיהיה מעליו שרי-ביטחון מוכאש לחי לוחטין בעיני הצבא, ונמצא הוא בלבד עוטר לראשו הילה של כבוד וגבורה, והוא היחיד משני האישים העומדים בראש הצבא (השר והרמטכ"ל) הנעי רץ בשורותיו. זהו על כל פנים, פירושו של איסר.

הסיבוכים החלו עם מינון ייו של הרמטכ"ל הקיים (משה דיין). הראה עצמו מדיי נאי. לא הדאגה לביטחון פועלת כאן, בראש וראשונה, אלא יצר הפעלתנות המדינית והביטחון המופרז כי מדיי ניות הרמטכ"ל היא הנכונה.

גורדה
חצי משכילה

איסר הראל

(איסר קטן, אז הממונה על שרותי הביטחון)

(אמר על אהוד אבריאלי): אהוד הוא בכלל איש מוסוכן. הרבין את קיטרונו הי קטלני על לבון.

שפך עצמו גם על דיין — כיצד הוא מוציא את צה"ל לתרבות רעה... ההסברה (של דיין בצבא) כמוה כחינוך למורי... לפניו תהליך תמיד של מידון (פוליטיזציה) של הי צבא.

לדעתו (של איסר) הגיעו הדברים לידי כך שמיבצעים המטכנים הייהייקים מור צעים ונתרצים לא מתוך שיקודם עניינים, אלא כי טכנים ואמצעיית-עמזמה נגד מישהו (בממשלה). יש כאן ספסרות בדיני נפשות ויש לעקור נגע זה מהשורש.

איסר לא חסך מילים לי תאר את הסכנות הנשקפות מדיין.

איסר הירבה לספר על השפעתו השלילית של משה דיין בצמרת הצבא.

...השמאי הקטן הי זה...

גם על דיין הגיע כנראה לגיבור של חוות-דעת שלילית לחלוטין. הוא רואה את רמט-כילתו (של דיין) כמרישנה פאטאלי של בן-גוריון ומתי נבא ריק לשורות בתוצאותיה.

פיר זילבר

(שגריר צרפת בישראל, מאדריי כלי מיבצע קדש)

...בובה חסרת-לב...

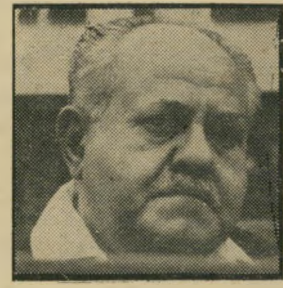
יגאל דיין

הוא מתחיל כבר "להת" עיבון... קצרה כנראה רוחו... ברור לו, כמוכן, כי הוא נועד לגדולות בשרות המדינה אבל הוא אחוז אישקט, מהוסר ביי טחון אם אחרים מכירים ביי עלילות שניתכנו לו...

פינחס לבון

(תחילה ממלא-מקום שר-הביטחון, חזן, לאחר מכן שר-הביטחון עד להדחתו, בעיקבות עסקי הביש, בראשית 1955)

התנהגותו היא מופת

סנה
הסתאבות

משונה מאוד של חברות. אם לבון יהיה בממשלה כשאני ראש-ממשלה, לא יהיה מחפזם ליצרו וזנטינות... להרחיק לכת ברדיקליות הן כלפי פנים והן כלפי חוץ.

אכן, איש איש וגיגונו רי מרשגי חברות ואדיבות שלו... אבירותו של לבון לא הגיעה לשיאים כאלה...

מעניין ומאלף ביותר הי מהפך שחל כהלך מחשבותיו ובכל נטיית רוחו של אדם חכם ומוכשר זה... כששטעם טעם שילטון במכונת-הכוח האדרי רה ביותר שבמדינה: צבא הי הגנה לישראל.

הסתגלותו לרוח השוררת בקצונה העבירה אותו על עקרונותיו המדיניים הי קודמים...

נאים פיגורומי ממש... תופעה משונה זו, כיצד אדם כה מוכשר, נבון ולכאורה שקול, מוציא עצמו לתרבות רעה ועובר במהירות מסחררת

קודק
קרואור מבחיקה

ממדינאות אחרית דמגוגיה נטויות כל רפן... יצרי השתוללות כאלה...

היהיו הולך בתוחו לא דרך של קיצוניות, המעי בירתהו על דעתו, ומידרד ביי מידרון של דמגוגיה שלא מי דעת.

זיאמה (ארן) משוכנע כי אצל לבון (יש) תקופות של ליקוי שיקוף-הדעת (בגדה שיכרות).

התפקיד הממאיר שמילא כפריות המוסר הממכני תי בצבא ובהשלטת מיסטר של יחס לא-אמת בתורו.

הטיף בלי הרף למעשים של טירוף-דעת והרבין ביי צמרת הצבא את התנהגותו שפטינית של הצמת מדורות כמזרח התיכון, הירחור ריב,

התקשיות דמים, פגיעה ביי יעדים ובנכסים של המעצמות, כמעשי יאיש והתאבדות.

זהו איש בלתי-רגיל ביי כושרו השיכלי — מוח כביר המפתיע ביכולת-הניתוח שלו — אד אפיו הארוך מוריי דו שוב ושוב מהפסים, ומציי עידו למדחפות.

זיאמה ארן ערך סיכום ליי לבון שכמוהו בדין-מיתה מכל בחינה מוסרית וציבורית. העלה על שפתיו הגדרה מחר ירידה שנתן פעם ללבון בל כצנלסון ז"ל: "מוח מזהיר בנפש עכורה". איוז אימרה אכורת ונוקבת!

לבון הוכיח כי גם באופיו גם בשיכלו יש ישרות שפ" ניים. הוא זמם מעשי-יוזעה שנמנעו הודות להתסוממותם של רמטכ"לים — עם כל נכונותם של אלה הפל מעשיה הרפתקני.

עם כל פשעי לבון נגדי ההסתה וההעלמה והי רמאות... ישנם (אצלו) פשר עים ומומים הרבה יותר חמור רים.

הדבר שלא אוכל לתרצו בשום פנים בפני הקדוש-ברוך הוא הוא השארת לבון על כנו מכאן ואילך כשעולמו הי מוסרי של הצבא הרום, ובשהצמרת אכזה שיני אה ונקמנות.

רבין
נבלה

חיים לנדאו

...שחצני ונכוב כי דרכו...

גולדה מאיר

(שרת-העבודה, לאחר מכן שרת-החוץ אחרי הדחת שרת)

גם גולדה וגם דוב יוסף החרו בכיוון זה (של קו נוקשה אחרי טבח קיביה).

אישיות נהדרת, אבל נעדרת דיעה עצמית.

גולדה חושבת זאת (שהיא מוכשרת לשמש כראש-ממשלה) אבל חריה הקרובים, ובכלל זיאמה (ארן), אינם תמימי דעים איתה.

טוענים באוזני כי גולדה אהמלדה מאוד, אבל לא היה לה מנוס מלבטל רצונה מפני רצונו של בן-גוריון (שתבוא במקום שרת כשרת-החוץ). פעם הלכה (אל בן-גוריון) להודיע לו כי בשום פנים לא תוכל לקבל על עצמה את המשימה, אך מצאה אותו שרוי בדיכאון כזה שאמרה לעצמה, אם ידרוש מי מני לקפוץ מהקומה הי המישית — הריני קופצת מייד... נשארתי בגת-ימת פעל להלוטין מכל חקריי הלב ולבטיהנפש האלה.

(גולדה מוכנה לקבל את תפקיד שרת-החוץ) על אף איי ההתאמה (שלה לתפקיד). או שמה סבורה גולדה בליבת פניי מה כי היא באמת ראוייה לאיצטלה? על כל פנים, עוד יודוול אחת נקברה.

שוב אותו פיזמון עד כמה היא אומללה...

את ההצעה של בן-גוריון כדבר מניינו של אכא אכן כי "יעץ מדיני" היא מגדירה כשיעון.

אין להבין את האשה הי דגולה הזאת, לא מבחינת טובי תה היא ולא מסאת חובתה כלפי חבר ורע. היא יודעת היטב כי המשימה (כהונת שר-חוץ) היא מועל לראשה. מתוך נסיון והיכרות של שנים עמדתי על תסביך הנחיתות

רפאל
מחשבת כסל

שיש בה, לרגל היותה מושכי לה אך למהצה — היא רגייה שה מאוד למינבלותיה, הנוכ עות מחוסר השכלה כלי לית, מאייכולתה לנסח מתי שבותיה בכתב, מאי-היותה מורגלת להבין נאום כהלכה ולדקדק בהגדרת עמדה מדינית. איה היא מקבלת על עצי מה אחריות כזו?

ולחוד קיימת הבעיה המוסרית של שיתוף-פעולה מצידה בסילוקי, הסכמתה ללוא ביי מקומי לאחר הדחתו. כל הסיפורים על היותה "אמללה" ונכונותה, לקפוץ מהקומה הי המישית" וכו' אינם מיישבים ואינם מתרצים את הקרשיות המוסרית הזאת.

ציפורה (שרת) הביעה דיעה אפיקורסית, אשר מלכתחילה דחיתה ואחר כך אמרתי מי יודע, היא חושדת כי בעמקרי ליבה סכורה גאדרה כי היא ראוייה באמת יאצי טלות שר-החוץ וכל אומל-לות אינה אלא חיפוי עיי האמת, אפילו כלפי עצמה.

משה סנה

אפשר היה להתפלץ מי עדות נוקבת זו להסתאבותו של סנה... (שבא לבקש אשי רה למישלחת סובייטית).

פינחס ספיר

(אז מנכ"ל משרד האוצר)

הוא הכוח היקר ביוי

שרון
ההסתה הזאת

תר אשר יש לנו בשרות הי ממשלה.

טדי קולק

(אז מנכ"ל משרד ראש" הממשלה)

עם כניסתו לחדר כאילו חדרה קרן-אור מבחיקה לתוך האפסלולית... בא "הנסיך המקסים" והפיג את הקד-רות.

יצחק רבין

(אז ראש אגים במטכ"ל)

סיפתי לאיסר על הנכ- (המשך בעמוד 22)